

# РЕШЕНИЕ

№ 1635

гр. София, 13.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,**  
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Камелия Серафимова**

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4879** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „УАЗ СОФИЯ“ ЕООД [населено място] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221321007489-091-001/06.06.2022 година, в частта, в която е потвърден с Решение №1625/13.10.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място], в частта, в която са определени задължения по ЗДДС за данъчни периоди месец 12.2019 година, месец 01.2020 година, месец 04.2020 година, месец 06.2020 година, месец 10.2020 година, от месец 05.2021 година до месец 07.2021 година и месец 09.2021 година, ведно с начислените лихви с общ размер на задължението -133 107,10 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и неправилност на ревизионния акт в обжалваните части. Иска се отмяна на ревизионния акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят-„ УАЗ София“ ЕООД- [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ла.2 АПК се представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед 313/30.12.2009 година на Териториален директор на НАП- [населено място] И. Т. е преназначен на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- П. с И.- С. З. считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед №28.24/16.12.2010 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] Г. Д. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- [населено място] с И.- С. З., считано от 01.01.2011 година.

Със Заповед № 24-131/30.03.2021 година на Директор ТД на НАП- П. Д. А. И. е преназначен на длъжността Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- П. с И.- С. З. считано от 01.04.2021 година.

От приложения Трудов договор от 14.05.2021 година на Министър на финансите е видно, че Г. Д. Г. е назначен за Заместник- изпълнителен директор на НАП- [населено място] считано от 14.05.2021 година и е заемал длъжността до 12.12.2022 година, когато му е прекратен трудовият договор / лист 168 гръб/.

Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 година Изпълнителен директор на НАП- [населено място] оправомощил Г. Д.-Заместник-изпълнителен директор на НАП да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК.

Със Заповед № РД-09-1979/30.09.2021 година Директор ТД на НАП- [населено място] определил органи по приходите, които да издават Заповед за възлагане на ревизии съгласно чл.112 от ДОПК/ включително в случаите на връщане на преписките за издаване на нови ревизионни актове, както и заповеди за изменение на първоначално издадени заповеди за възлагане на ревизии, съгласно чл.113,ал.3 от ДОПК, да издават резолюции за възлагане извършването на проверки, които изпълняват правомощията по чл.7,ал.3 от ДОПК измежду които и Д. А. И. - Началник сектор с място на работа- [населено място] и определил заместниците им.

Със Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 година Г. Д. Г. на основание чл.12,ал.6 от ДОПК и Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 година на Изпълнителен директор на НАП определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7ал.,1 и чл.8 от ДОПК от ТД на НАП- П. – Д. А. И. – Началник сектор „ Ревизии“, М. Г. Д. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП- П. и ръководител екип и М. И. Т. на длъжност- Главен инспектор по приходите и посочил, че определените органи осъществяват правомощията си по чл.12,ал.1 от ДОПК на територията на цялата страна, независимо от определената по чл.7,ал.1 и чл.8 компетентност.

Със Заповед № РД-09-2515/29.11.2021 година Директор ТД на НАП- П. изменил утвърденото със Заповед № РД--09-2428/13.12.2019 година разпределение на сектори и екипи органите по приходите от Отдел „ Ревизии“, Дирекция “Контрол“ при ТД на НАП- П. и извършил разпределение по сектори и екипи на органите по приходите от отдел “Ревизии“, Дирекция“ Контрол“ при ТД на НАП- П., измежду които и Д. А. И. на длъжност- Началник сектор и М. Г. Д. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и М. И. Т.- на длъжност- Главен инспектор по приходите.

Със Заповед № З-ЦУ-199/16.02.2022 година Заместник- изпълнителен директор на НАП наредил служителите на ТД на НАП, посочени в Заповед №С №3-цУ-3287/08.11.2021 година, издадени на основание чл.12,ал.6 от ДОПК да осъществяват производствата по данъчно осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в Приложение към заповедта, за които компетентната териториална

дирекция съгласно чл.8 от ДОПК е ТД на НАП- С. и посочил контролните производства да бъдат възложени от Началниците на сектори, посочени в Заповед № 3-ЦУ-3287/08.11.2021 година и определените от Директор ТД на НАП- С. със Заповед от 08.11.2021 година, посочил, че при извършване на контролните производства органите по приходите да осъществяват правомощията си включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа измежду коти и за „УАЗ София“ ЕООД, чиято Териториална дирекция е ТД на НАП- С. и да бъде извършена от екип на ТД на НАП- П..

Със ЗВР от 16.02.2022 година Д. А. И.- Началник сектор при ТД на НАП- П. възложил да бъде извършена ревизия на „УАЗ София“ ЕООД, определил състава на ревизиращия екип- М. Г. Д. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и М. И. Т.- Главен инспектор по приходите , обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС за периода- 22.11.2019 година до 30.11.2021 година, срока, в който следва да завърши ревизията – 3 месеца , считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 28.02.2022 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 30.05.2022 година органът, възложил ревизията определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 28.07.2022 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 31.05.2022 година.

Със Заповед от 26.07.2022 година органът, възложил ревизията– Д. А. И. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ спрял производството по извършване на ревизия на жалбоподателя, считано от 26.07.2022 година до получаване на отговор от данъчната администрация на Ч., но не за повече от 8 месеца , съгласно чл.34,ал.8 от ДОПК.

Заповедта за спиране е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 27.07.2022 година.

Със Заповед от 24.10.2022 година органът, възложил ревизията Д. А. И.- Началник сектор ревизии възобновил производството по извършване на ревизия на жалбоподателя, считано от 24.10.2022 година и определил срок на ревизията до 26.10.2022 година.

Заповедта за възобновяване на ревизията е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 25.10.2022 година.

На 09.11.2022 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип М. Г. Д. на длъжност- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП-П. и ръководител на ревизията и М. И. Т. на длъжност главен инспектор по приходите съставили РД № Р-22221722000776-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на 10.11.2022 година на електронния адрес на жалбоподателя.

Срещу съставения РД е подадено писмено възражение от страна на жалбоподателя, в което подробно е изразено несъгласието си с предложението за установяване.

Със Заповед от 04.01.2023 година органът, възложил ревизията – Д. А. И. на длъжност- Началник сектор „Ревизии“ спрял производството по извършване на ревизията считано от 04.01.2023 година до приключване на временната неработоспособност на служителя М. Г. Д.- член на ревизиращия екип.

Заповедта за спиране е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 06.01.2023 година.

Със Заповед от 09.01.2023 година органът, възложил ревизията възобновил производството по извършване на ревизия на жалбоподателя считано от 09.01.2023 година.

Заповедта за възобновяване е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 10.01.2023 година

На 11.01.2023 година Д. А. И. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ и М. Г. Д. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител екип издали обжалвания РА № Р-22221722000776-091-001, с който установили задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 12.01.2023 година.

На 26.01.2023 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор на Дирекция ОДОП, а последният с Решение № 417/03.04.2023 година отменил обжалвания Ревизионен акт в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди месец 12.2020 година и от месец 01.2021 година до месец 04.2021 година, върнал административната преписка на органа, възложил ревизията за издаване на Заповед за възлагане на ревизия, като указал в 30 дневен срок от връчване на Решението да бъде издадена нова ЗВР, отменил обжалвания Ревизионен акт в оспорената част на установения резултат за данъчен период месец 11.2021 година, ведно с начислената лихва, изменил обжалвания РА в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчен период месец 10.2021 година като ДДС за внасяне в размер на 35 313,56 лева определил на ДДС за внасяне в размер на 20 563,56 лева, ведно с начислената лихва, потвърдил обжалвания РА в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди месец 12.2019 година, месец 01.2020 година, месец 04.2020 година, месец 06.2020 година, месец 10.2020 година, от месец 12.2020 година до месец 07.2021 година и месец 09.2021 година, ведно с начислените лихви и оставил без разглеждане жалбата в останалата оспорена част като недопустима и прекратил производството по жалбата в тази му част.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 07.04.2023 година.

Приложени са всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Ревизионният акт № Р-2222172200776--091-001/11.01.2023 година в обжалваните

части- потвърдени с Решението на Директор на Дирекция ОДОП е издаден от компетентни органи- това е Д. А. И. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП-П. орган, възложил ревизията и М. Г. Д. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. От приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето Д. А. И. към датите на издаване на ЗВР и РА е заемал длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към ТД- НАП- П.. Лицето М. Г. Д. също е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и е била определена за ръководител на ревизията при ТД на НАП- П. към датите на издаване на ЗВР, РД и РА, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че и лицето, включено в състава на ревизиращия екип- М. Т. е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- П. отново към датите на издаване на ЗВР и РД.

От доказателствата по делото също е установено, че лицата, включени в състава на ревизиращия екип с нарочна Заповед от 05.05.2021 година на Заместник-изпълнителен директор на НАП на основание чл.12,ал.6 от ДОПК изрично са посочени като лица по отношение на които не се прилагат разпоредбите на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК. Разпоредбата на чл.12,ал.6 от ДОПК изрично сочи, че правилата на [чл. 7, ал. 1](#) и [чл. 8](#) не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Правомощията на органите по приходите по ал. 2 се осъществяват на територията на цялата страна независимо от компетентността по [чл. 8](#). По отношение на ревизиращия екип е налице такова изрично оправомощаване от страна на Заместник- изпълнителен директор на НАП. Наред с това е установено, че Заместник- изпълнителен директор на НАП изрично е оправомощен от страна на Изпълнителен директор на НАП с нарочна Заповед да определя органи по приходите, за които правилата на чл.7 и чл.8 от ДОПК не важат. Установено е още, че със Заповед от 21.05.2021 година отново са определени органи по приходите, за които на важат правилата по чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК и лицето Г. Д. към датата на оправомощаването от 14.05.2021 година от страна на Изпълнителен директор на НАП- 14.05.2021 година и към дата 21.05.2021 година е заемал длъжността- Заместник-изпълнителен директор на НАП. Лицето също е посочено в Заповедта на Заместник- изпълнителен директор на НАП като орган, който може да осъществява правомощията си на територията на цялата страна. Наред с това е установено, че лицето Г. Д. е бил назначен за Заместник – изпълнителен директор на НАП и е установено, че с Трудов договор №УП-147/14.05.2021 година Г. Д. е назначен на длъжността Заместник- изпълнителен директор на НАП- [населено място], считано от 14.05.2021 година за неопределено време.

Установено е още, че лицето М. Т. също е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите и също е включен в Заповедите на Заместник- изпълнителен директор на НАП за орган, който може да осъществява правомощията си на територията на цялата страна. Не само органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, но и Г. Д. – Заместник- изпълнителен директор на НАП са притежавали квалифициран електронен подпис.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на

ревизията.

От приложените по делото доказателства е видно, че както първата ЗВР, така и последващите ЗВР, РД и РА са връчени на електронния адрес на жалбоподателя, а получаването на документите е удостоверено по надлежния ред чрез потвърждаване на получаването, за което са приложени писмени доказателства, като връчването на електронните съобщения е станало по реда на чл.30,ал.6 от ДОПК, сочещ, че електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на запис в информационната система или пък лично на управителя на ревизирания данъчен субект, като отново личното връчване е извършено по реда и със средствата, предвидени в ДОПК. Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ДОПК, според която, съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начинете на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса-аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете,документите и книжата за реализиране на административнонаказателната отговорност,за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита и които нарушения да опорочават издадения ревизионен акт до степен нищожност.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт. В ТР №5 /

**22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.**

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА

Ревизионният доклад е подписан от двамата органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички участващи в ревизията органи по приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт, защото пак в същото Тълкувателно решение е изрично е посочено, че съгласно чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК изискването за подписване на ревизионния доклад от неговите съставители е задължителен реквизит на ревизионния доклад от външна страна, т.е. част от нормативно установените изискванията за форма на ревизионния доклад. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от нормативно изискуемото се съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-правните разпоредби на ДОПК.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство, органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебнотоПри издаване на РА са спазени материално-правните разпоредби на ЗДДС .

От доказателствата по делото е установено, че за данъчен период месец 12.2019 година жалбоподателят е подал СД по ЗДДС с резултат за периода ДДС за възстановяване в размер на 3633,32 лева , като през този период е ползвал право на данъчен кредит по две фактури, издадени от „ Евроилийз Ауто“ ЕООД-фактура от 12.12.2019 година с предмет на доставка- услуга с ДО 4499,97 лева и ДДС в размер на 899,99 лева и фактура от 27.12.2019 година, издадена от „Сип 2018“ЕООД с предмет стоки с ДО 791 666,67 лева с ДДС в размер на 158 333,32 лева/ общ размер на ДДС по процесните фактури е в размер на 159 233,32 лева. В



хода на ревизионното производство жалбоподателят не е представил нито оригинали на въпросните фактури, нито заверени копия от тях, а и в хода на съдебното такива не са представени от него. Наред с това, доставчиците също не са представили доказателства във връзка с извършените доставки. Обстоятелството, че жалбоподателят е представил само счетоводни регистри, не може да доведе до извод, че по процесните фактури жалбоподателят има право на данъчен кредит, защото счетоводните регистри не водят до реално осъществена доставка. Нещо повече дори- съгласно чл. 71,ал.1,т.1 от ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило едно от следните условия-притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на [чл. 114](#) и [115](#), в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател.

А в конкретния случай жалбоподателят не е представил данъчен документ съгласно изискванията на чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС, при което законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези две фактури, издадени от тези двама доставчици и декларираният ДДС за внасяне в размер на 155 600 лева подлежи на внасяне, като сумата не е внесена ведно с лихвата за забава за периода от 15.01.2020 година до 09.11.2022 година в размер на 44 522,45 лева. Изводът на органите по приходите не е оборен и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено. В този смисъл законосъобразно органите по приходите са установили задълженията на ревизирувания субект за месец 12.2019 година.

**За месец 01.2020 година** жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит по една фактура от 22.01.2020 година, издадена от „Борика-АД“ с ДО 64 лева и ДДС в размер 12,80 лева с предмет- услуги. Отново тази фактура не е представена в хода на ревизионното производство нито в оригинал, нито в заверено копие, при което жалбоподателят е упражнил неправомерно право на ползване на данъчен кредит по тази фактура, без да е изпълнил условието по чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС- да притежава данъчен документ за нея/ какъвто е фактурата./, при което законосъобразно органите по приходите са отказала право на данъчен кредит по тази фактура и са определили ДДС за процесния период в размер на 184,17 лева и лихва за забава в размер на 51,11 лева.

**За данъчен период месец 04.2020 година,, м.06.2020г. и м.09.2021г., жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит в общ размер на 98 572,03 лева чрез включване** в Дневника си за покупки на 4 фактури, издадени от доставчик „Щърк Импорт ЕООД с предмет плащане съгласно договор и Л. 2121-ХТА212140М2426701,Двигател 113 922.

Фактура № и дата	Данъчна основа	ДДС	Предмет на доставка
1	2	3	4
1/24.04.2020	182 500	36 500	Плащане съгласно договор
2/27.04.2020	182 500	36 500	Плащане съгласно договор
3/03.06.2021	103 276,80	20 655,36	Плащане по договор от 01.06.2020г. за изпитване на автомобили У. за норма по правило И. ООН-83-07
	13/29.09.2021	24 583,33	4916,67
			Л. 2121- ХТА212140М2426701
Двигател 113 922			
Общо	<b>492 860,15</b>	<b>98 572,03</b>	х

В хода на ревизионното производство този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция, като искането за представяне на доказателства е връчено по реда на чл.32 от ДОПК,като [Законът за счетоводството, както и ЗДДС](#) и свързаните с



него нормативни актове по прилагането му изискват от търговските субекти да документират по съответен начин извършваната от тях стопанска дейност. Това от своя страна означава, че при извършването на насрещна проверка на доставчик в рамките на данъчната ревизия, той следва да представи всички документи, удостоверяващи извършената от него стопанска дейност. Не намирането на адрес на представител на доставчика, респективно не представяне на поисканите по реда на [ДОПК](#) документи поражда възможността органът по приходите да приеме, че те не съществуват и да преценява само събраните в производството доказателства - [чл. 37, ал. 4 от ДОПК](#).

Установено е още, че управителят на доставчика е починал на дата 30.12.2019 година като едноличен собственик на капитала и от същата дата дружеството няма управител и не е вписана промяна в обстоятелствата, касаещи начина на управление и представителството на дружеството.

Фактурите са с предмет продажби на услуги / като отново не са представени в хода на ревизионното производство, нито в хода на съдебното, а посоченият предмет-продажби не може да бъде основание както за реалност на доставката, така и за спазена процедура по чл.71, ал.1, т.1 от ЗДДС. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства за това какво е доставил доставчикът на жалбоподателя, кое лице от доставчика е извършило продажбите, в какво се изразяват те, къде и как, какво е доставено и изобщо съпътстваща информация относно доставката. Наред с това според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, / респективно е прехвърлена собствеността на стоката- [чл.25, ал.1 от ЗДДС](#).

Съгласно [чл. 25, ал.1 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която стоката е предадена на получателя или услугата е извършена. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят представи доказателства за реалното извършване на доставките, кои лица са извършили доставките, липсват доказателства на коя дата какво е извършено.

Всичко това сочи на законосъобразно отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя от страна на органите по приходите и ревизирият данъчен субект не можа да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури, издадени от този доставчик, при което съвсем законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по тази процесна фактура. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визиранията в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки и най-вече да е доказано наличието на реално осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на \[чл. 6\]\(#\) и \[чл. 9 от ЗДДС\]\(#\). По силата на чл.68, ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на \[чл.25, ал.1 от ЗДДС\]\(#\) представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6, ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката. Данъчното събитие възниква на](#)

датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание за включване на данъка в СД. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице, когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД няма право на данъчен кредит и го дължи.

В този смисъл е и тълкуването на чл. чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, дадено в практиката на СЕС. Съгласно т. 33 от Решение на Съда на ЕС по дело С-285/11 правото на приспадане по принцип не може да се откаже, ако се установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно задълженото лице облагаема дейност. По силата на т. 31 и т. 32 от цитираното Решение преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Данъчно задълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност.

**За данъчен период месец 04.2020 година** жалбоподателят е включил в Дневника за покупки и в Справката- декларация за периода пет фактури, издадени на 05.03.2020 година от „Технотест“ АД с предмет- услуги с данъчна основа 380 лева и ДДС в размер на 76 лева, от 12.03.2020 година, издадена от „Хидробетон“ ООД с предмет- материали, с ДО 568 лева и ДДС в размер на 113,60 лева, от 24.04.2020 година, издадена от „Щърк импорт“ ЕООД с предмет услуги с ДО 182 500 лева и ДДС в размер на 36 500 лева, от 27.04.2020 година издадена от „Щърк Импорт“ ЕООД с предмет услуги с ДО 182 500 лева и ДДС в размер на 36 500 лева и фактура от 29.04.20220 година, издадена от „Сайп Тайър“ ЕООД с предмет- услуги с ДО 18 500 лева и ДДС в размер на 3700 лева /общ размер на декларирания ДДС е в размер на 76 889,60 лева. При ревизията отново фактурите не са представени,/ а в хода на съдебното също не са представени от жалбоподателя и е налице хипотезата на чл.71,ал.т.1 от ЗДДС, като законосъобразно органите по приходите са установили ДДС за внасяне в размер на 76 148,33 лева и предвид невнасянето на сумата са начислили лихва за забава .

**За данъчен период месец 06.2020 година** жалбоподателят е включил в Дневника за покупки и СД за съответния данъчен период една фактура, издадена на 03.06.2020 година издадена от „Щърк Импорт“ ЕООД с ДО 103 276080 лева и ДДС в размер на 20 655,36 лева, и още 5 фактури издадени от различни доставчици / подробно посочени на страница 723 от РД с общ размер на ДДС- 27 070,33 лева издадени през месец 05 и месец 06.2020 година. Отново в хода на ревизионното производство и в хода на съдебното производство жалбоподателят не е представил оригинал на фактурите или заверено копие на същите, при което законосъобразно органите по приходите са приели, че е налице хипотезата на чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС и не са признали право на данъчен кредит в този размер и са определили ДДС за внасяне за месец 06.2020 година в размер на 10 616,66 лева и за несвоевременното внасяне на данъка са начислили лихва за забава .

За данъчен период месец 10.2020 година жалбоподателят отново в Дневника за покупки и в СД е декларирал фактури / подробно посочени в РД на лист 73 гръб- 23 броя, издадени от различни доставчици, с предмет- услуги, материали, стоки, самоначисляване на ДДС при услуги с общ размер на ДДС по всички фактури 5466,18 лева, като отново тези фактури на са представени нито в хода на ревизионното производство ,нито в хода на съдебното, и законосъобразно не са признали право на данъчен кредит в този размер и са определил ДДС за внасяне в размер на 6721,01 лева, а за несвоевременното внасяне са начислили лихва за забава .

**Ревизионният акт е отменен за данъчен период месец 12.2020 и от месец 01.2021 година до месец 04.2021 година и е върната преписката за извършване на нова ревизия, но в същото време РА е потвърден в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период от месец 12.2020 година до месец 07.2021 година, при което съдът намира, че по РА е потвърден за данъчен период от месец 05.201 година до месец 07.2021 година.**

За данъчен период месец 05.2021 година жалбоподателят е включил една фактура от 10.05.2021 година издадена от“ Техонтест“ ЕООД с предмет услуги с ДО 1140 лева и ДДС в размер на 228 лева, като отново тази фактура не е представено по делото и в хода на ревизионното производство, при което законосъобразно на основание чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС е начислен ДДС в размер на 228 лева , определен е ДДС за внасяне в размер на 1544,21 лева и са начислени лихви за забава.

**За данъчен период месец 06.2021 година** жалбоподателят е включил в Дневника за покупки 14 фактури / подробно посочени в РД на гърба на лист 86 по номер, дата, данъчна основа, ДДС, предмет и посочен конкретен доставчик с общ размер на ДДС 35 615,72 лева но отново в нарушение на чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС не са представени фактурите, нито в хода на ревизионното, нито хода на съдебното . Наред с това, „УАз Ауто Груп“ ЕООД е издал една фактура с предмет плащане за доставка на автомобили с ДО 85 000 лева и ДДС в размер на 17000 лева, но нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на съдебното се представиха както самата фактура, така и доказателства за реалност на доставката, доставчикът не е намерен на посочения адрес за кореспонденция, като искането за представяне на доказателства е връчено по реда на чл.32 от ДОПК, а жалбоподателят е представил само счетоводни регистри, но не и първични счетоводни документи, както и съпътстваща информация обуславяща реалност на доставката. Включването в СД за съответния период не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка. Законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тази фактура от този доставчик и законосъобразно на основание чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС е установен ДДС за внасяне в размер на 36 982,89 лева , като е намалена сумата от 16,89 лева и е установен ДДС за внасяне в размер на 36 966 лева , а за несвоевременното внасяне на данъка е начислена лихва за забава.

**За данъчен период месец 07.2021 година** жалбоподателят не е декларирал ДДС в размер на 997,47 лева за получени услуги от Ч. в размер на 49 873,37 лева за месец 07.2021 година от чешкия търговец „АМС plant s.r.o“, като е бил длъжен да издаде Протоколи по чл.117,ал.3 от ЗДДС но не го е сторил / в който смисъл е и заключението на вещото лице и е установено от събраните по делото доказателства, като е бил длъжен да включи в отчетните регистри по ЗДДС и след като е получило услуги е следвало да начисли ДДС в размер на 20% - 997,47 лева. Законосъобразно органите по приходите са начислили ДДС в посочения размер.

Наред с това, от доказателствата по делото е установено ,че в същия данъчен период от доставчика „УАЗ Ауто Груп“ ЕООД е издадена данъчна фактура с ДО 20 000 лева и ДДС в размер на 4000 лева, като тази фактура отново не е представена от страна на жалбоподателя нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство както в оригинал, така в копие. Искането за представяне на доказателства до този доставчик е връчено по реда на чл.32 от ДОПК и тук жалбоподателят не представи никаква информация съпътстваща доставката, доказателства какво е доставил на жалбоподателя, къде го е доставил, от кого е доставено. Простото включване на несъществуваща фактура в СД и в Дневника за покупки по никакъв начин не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка. Наред с това, обстоятелството, че жалбоподателят притежава счетоводен регистър също не може да бъде основание за реалност на доставката, защото в тежест на лицето, което претендира право на данъчен кредит е да представи цялата релевантна информация относно доставката, за да претендира право на данъчен кредит, а доказателства в този смисъл по делото липсват. С оглед на това законосъобразно органите по приходите предвид нереалността на доставката са отказали право на данъчен кредит по тази фактура в размер на 4000 лева.

За същия данъчен период жалбоподателят е **включил в СД и Дневника за покупки фактури / включително цитираната по- горе, издадена от „УАЗ Ауто Груп“ ЕООД с общ размер на ДДС по четирите фактури/** подробно посочени на гърба на лист 81 от делото- 4249,54 лева, без да представи фактурите , при което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит на основание чл.71,ал.1,т.1 от ЗДДС и са установили ДДС за внасяне в размер на 5311,14 лева , приспаднали са внесена сума в размер на 48,67 лева и са установили разлика за внасяне в размер на 5198,34 лева и за несвоевременното внасяне на данъка са начислили лихва за забава.

#### **За данъчен период месец 09.2021 година .**

През процесния период жалбоподателят не е декларирал получените от него услуги от Чешкото дружество „АМС plant s.r.o“ в размер на 8 018,90 лева и ДДС в размер на 1603,78 лева като законосъобразно органите по приходите са включили ДДС в посочения размер в СД за съответния период, като жалбоподателят е бил длъжен да начисли ДДС в размер на 20% за получените от него услуги. Наред с това за данъчен период месец 09.2021 година жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит по една фактура, издадена от „ Щърк Импорт“ ЕООД с ДО 24 583,33 лева и ДДС в размер на 4916,67 лева, но тази фактура е издадена след като доставчикът е deregистриран по ЗДДС, при което жалбоподателят неправилно е включил същата в СД за съответния период. Наред с това липсват доказателства за реално осъществена доставка по тази фактура, тъй като не е ясно кой е поел управлението и представителството на доставчика, кое лице кога и какво е доставило, къде е доставено, доставчикът разполагал ли е с необходимия потенциал да осъществи доставката. Нещо повече дори, тази фактура не е представена и в хода на ревизионното производство, както и останалите посочени на лист 82 гръб от делото фактури, издадени от още трима доставчици с общ размер на декларирания от жалбоподателя данъчен кредит за месец 09.2021 година – 5403,24 лева в нарушение на чл.71,ал.1, т.1 от ЗДДС, при което законосъобразно органите по приходите са установили ДДС за внасяне в размер на 9984,17 лева и са начислили лихва за забава.

Ревизионният акт в обжалваните и потвърдени части/ като той се обжалва само в потвърдената част/ е законосъобразен, което предполага отхвърляне на

предявената срещу него жалба.

**С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по жалбата следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 9974,28 лева.**

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК, Административен съд София- град

### **Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „УАЗ СОФИЯ“ ЕООД [населено място] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221321007489-091-001/06.06.2022 година, в частта, в която е потвърден с Решение №1625/13.10.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място], в частта, в която са определени задължения по ЗДДС за данъчни периоди месец 12.2019 година, месец 01.2020 година, месец 04.2020 година , месец 06.2020 година, месец 10.2020 година, от месец 05.2021 година до месец 07.2021 година и месец 09.2021 година, ведно с начислените лихви с общ размер на задължението -133 107,10 лева.**

**ОСЪЖДА „ УАЗ СОФИЯ“ЕООД ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 9974,28 лева ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.**

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

**СЪДИЯ:**

